

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 1—2

Januar — Februar 1959

9. årg.

Fastetid

Med fastetid går vi inn i det aller helligste av kirkeårets helligdommer. Det er hellig beven og molltoner som skal fylle vår sjel i denne tid. Vi skal berede oss til å feire påske, kristen påske.

Fastetiden skal minne oss om det verdenshistoriske drama som ble utspilt hin første kristne påske, da Jesus gikk sin tunge gang her på jord, da han stred, led og døde for verdens synd. For det drama som her ble utspilt må ikke bare bli noe som betar oss med sin dystre stemning og dramatiske effekt. Dette er ikke teater. Det er bitter virkelighet. Dette gjelder det å gripe. Det gjelder å gripe realiteten i det som skjedde, den på samme tid bitre og oppløftende realitet at dette er ikke rundhåndet bare for verden i sin alminnelighet, men det gjelder også meg. Det var for deg og meg Jesus gikk sin tunge gang, at han ga seg hen i selvpoffrende kjærlighet. Det var for å ta bort den syndens skyld og makt som hviler tungt over vårt liv, forat vi frigjort fra dette kan få begynne det nye liv med Gud, det liv i sannhet, renhet og kjærlighet som vi er kalt til. Dette liv kan vi alene få del i ved Jesus,

ved det han har gjort for oss. Hans soningsverk kan alene ta bort den følelse av skyld som tynger vårt liv når vi rett lærer oss selv å kjenne. Hans kjærlighet tendt i våre hjerter er det eneste som i oss kan bli kraft til nytt liv.

Det er fastetid. Gud hjelpe oss til å bruke den rett. La oss betenke hva han har gjort for oss. Og måtte vi alle få lyst til å gjøre noe for ham. Og vil det ikke bli slik, som vi ser rett på påskens budskap, som vi skuer inn i det dyp av selvpoffrende kjærlighet som her møter oss, vil ikke også noe av denne kjærlighets gnist tennes i vårt eget hjerte, og vi blir det vi av Gud er tenkt til å være: mennesker som i tro på ham lever for ham, likedan som han levde, led og døde for oss.

*Du som har deg selv meg givet,
La i deg meg elske livet,
Så for deg kun hjertet banker,
Så kun du i mine tanker
er den dype sammenheng.*

Fra Orkland

Årlivoll Sjømannsforening 50 år

Torsdag 12. februar kunne Årlivoll sjømannsforening feire sitt 50 års jubileum. Dagen ble markert med en festlig tilstelning i Svorkmo misjonshus. Medlemmer fra Orkan-ger, Evjen og Fannrem sjømmisjforeninger var innbudt og hadde møtt tallrik frem.

Festen tok til kl. 18 og det vakker pyntede lokale med småbord i grupper, levende lys og skønne blomster, gjorde sitt til å skape feststemning. Formannen, fru Edith Leergaard åpnet og ønsket alle hjertelig velkommen. En særskilt hilsen rettet hun til de fremmøtte representanter fra de andre sjømmisjforeningene og til sekr. Skoglund som var tilstede og som alltid var villig til å delta.

Etter en god kopp kaffe med alle slags gode kaker kom stemningen på topp. Sekr. Skoglund talte vakker og viste frem filmen: «En dag i London», hvor forsamlingen fikk være med på en sightseeingstur i verdenshovedstaden. Det var en svært interessant film. Orkland mannskor, under sin dyktige dirigent Jens Indergård, underholdt flittig med vakker sang. Form. leste en innholdsrik beretning over foreningens historie gjennom disse 50 år, skrevet av fru Tora Liøkelsøy (beretningen inntatt annet sted i bladet). Frk. Karen Asbøll som

har vært foreningens formann i hele 20 år og nå gikk av ved årsskiftet, ble overrakt en pen gave og blomster med mange takkens ord for sitt trofaste arbeide. Der innlöp både telegrammer, blomster og gaver til jubileet. En lynutlodning innbrakte kr. 200. Til slutt ble der servert deilig kveldsmat. Fruene Hilma Bye og Brit Ansnes takket på gjestenes vegne for samværet og ønsket hell og lykke for de kommende år. Res. kap. Leergaard avsluttet den hyggelige feststund og fedrelandssalmen ble sunget.

Ref.

Marit Aarlivoll

HISTORIKK

om Årlivoll Sjømannsforening.

Årlivoll Sjømannsforening fyller idag 50 år. Den ble stiftet den 12. februar 1909 på Årlivoll Gård, og derav navnet.

Fru Edvarda Geve som bodde i kvitlåna på Årlivoll, sammenkalte endel damer i kretsen, og de ble enige om å gå igang med en sjømannsforening. Den første formann ble fru Geve. Følgende tegnet seg straks som medlemmer: Marit Årlivoll, Karen Marie Asbøll, Anne Berbu Norberg, Ida Kvikne Asbøll, Karen Langås Holte, Erikke Sæther, Anne Honglo. Av disse lever kun 3 nemlig: Karen Marie Asbøll, Ida Asbøll og Anne Norberg.

Det ble innkjøpt håndarbeidsmaterieell og damene satte igang med å sy, hekle og strikke. Møtene holdtes for det meste på Årlivoll, men av og til også i de andre medlemmers hjem.

Fru Geve var en iherdig leder, dyktig og grei, men det må også sies at hun hadde en god støtte i Marit Årlivoll, som og gikk inn i arbeidet med liv og sjel. Det var hyggelige symøter, med sang, og opplesning av «Bud og Hilsen», samt av gode bøker, og ikke å forglemme kaffe og brød.

Det ble flere og flere som ble med

i arbeidet, og snart var vi en 20 damer i foreningen. For å få inn penger ble det holdt basarer, og disse kunne stå både i 2 og 3 helger, for folk var svært flinke til å slutte opp om disse basarene, og å kjøpe lodder — vi husker også at det var svært til skryt av våre vakre håndarbeider. Det var ikke så mange slags foreninger dengang som nå, og folk var av den grunn ikke så «stortøke» som nå for tiden.

En alterduk til Moe kirke ble og sydd av sjøm.for. damer, det var mye arbeide med den, og pen ble den også.

Årlivoll sjøm.for. seilet i medvind under fru Geves ledelse i 20 år, inntil hun reiste tilbake til Trondheim. Det ble da holdt en stor fest til ære for henne i Svorkmo misjonhus, der hun da så å si «gikk fra borde». Der ble hun hyllet med mange gaver — taler og blomster. Ja fru Geve var en god leder for foreningen, og vi minnes henne med glede og takknemlighet. I et brev til foreningen fra henne står følgende appell til oss: «*Glem ikke sjømannsarbeidet, hold foreningen i gang*».

I året 1929 på årsmøtet ble det da valgt ny form. etter henne, og valget falt på Ragna Rønning og som nestform. Marit Årlivoll, kass. Ka-

ren Asbøll. På dette møtet deltok det 12 damer, men bare 6 stykker av disse lever i dag, men også i denne foreningen har det vært slik om noen falt bort, så kom det andre inn i steden.

På våre møter driver vi med håndarbeide, hekling o.s.v., og disse varene blir loddet ut på basarer og inntekten oversendes sjøm.misj. Det sier seg selv at inntektene de første årene, og i mange år utover, var ganske beskjedne i forhold til hva de nå er. Det var andre tider dengang enn nå, pengene var mere mangelvare da. Vi må bare beklage at bøkene fra foreningens første år er borte, så vi kan ikke gi noen oversikt fra disse årene.

Men fra 1925 og utover er bøkene tilstede.

Under krigen ble ikke arbeidet i foreningen drevet så kontinuerlig, som både før og etter, av naturlige grunner, men fra 1946 ble det full fart forover igjen. Sekr. Skoglund meldte sin ankomst 18. mai og vi hadde utlodning i misj.huset. Vi syntes det var en uheldig kveld da, men det kom mye folk, og resultatet var kroner 327,— i kassen. Vi kan huske at Skoglund talte om de sjømannshjem og -kirker som tyskerne hadde lagt øde.

Nå er det ikke bare på disse basarene våre vi ofrer til sjøm.misj., nei vi gir da litt i kassen hver gang vi har møte også, og så kan det være at vi arbeider til en ting, for eks. et slumreteppe, og så lodder vi dette ut likesom ved siden av. Og så kan vi selge julebøker og julemerker o.l. og alle monner drar.

Av og til blir foreningens damer invitert bort til våre naboforeninger både på Fannrem, Evjen og Orkanger, og takk skal de foreninger ha som har gjort det koselig for oss. Likeledes kunne vi ha vært bortbudene til enkelte av foreningens damer som har hytter, og det har vi satt stor pris på. Dessuten har vi deltatt i endel kretsmøter.

Vi skal heller ikke glemme å takke for de gaver vi har fått.

Marit Årlivoll testamenterte ved sin død kr. 1000.— til sjøm.misjonen, og som vi oversendte til hovedkassen. Likeledes har vi fått mange gaver fra folk som står utenfor foreningen. Til våre tilstellninger får vi både ull, smør, egg og kaker og det er overmåte hyggelig for oss som arbeider med saken, å få slik stønad.

Mange sjømannsprester og sekretærer har besøkt oss på våre basarer og tilstellninger, holdt taler, vist film m.v. Vi retter en hjertelig takk til alle.

En ekstra takk skal sekr. Skoglund ha, for alle de ganger han har besøkt oss i foreningen, for alle de ganger han underholdt oss med taler, film og ellers hjulpet oss med våre tilstellninger. Det står et friskt vær av Skoglund, ikke bare en *laber bris*.

Som vi nevnte i begynnelsen av beretningen, så gikk fru Geve av som formann i 1929, og ble erstattet av fru Ragna Rønning, og hun sto som formann i 10 år, til 1939, og så ble Karen Marie Asbøll valgt, og hun har nå stått ved roret i 20 år, inntil nå, da fru pastor Leergaard ble valgt som ny formann i jubileumsåret.

20 år er en lang tid å stå som formann og Karen bad nå om å få slippe dette hvervet. Hun har vært en trofast arbeider for saken, og hun har ofret mye både av tid og arbeide, men vi håper fortsatt å få nyte godt av hennes offervilje.

Av de som har vært med lengst aktivt i dag, kan nevnes fru Sigrid Tronvoll, Karen Asbøll og Tora Liøkelsøy. Mange er som før nevnt gått bort og mange er også utflyttet.

Det kan jo også mange ganger bli langt mellom møtene, så lange veier som mange har, og så har vi jo også litt å rusle med hjemme. Når vi da har møter, så begynner vi i 5tida, og så holder vi på til midnatt,

og da blir det da alltid noe arbeid utført også.

Vi vil prøve og holde liv i sjøm.-foreningen vår, og gjøre det lille vi kan.

Tora Liøkelsøy, Thamshamn.

Fra Orkdal.

Orkdal kyrkje har fått elektrisk oppvarming. Det funksjonerar svært godt. Ein søndag det var gudsteneste var det rett nok litt «svalt» i kyrkja. Men ettersom vi får meir trening med å bruke anlegget, skal vi nok klare å sjalte ut slike «svale» kyrkjesøndagar.

Elles er vi i Orkdal glade for at både kyrkjesøkinga og nattverd-søkinga i Orkdal kyrkje er i framgang. Det ser ut for at folk i denne rastause tida leitar etter noko å halde seg fast i.

*

Det er fastsett av soknerådet at der kvar torsdagskveld kl. 7,30 blir møte i Orkdal kapell. Meininga er at vi skal hjelpast åt å trengje inn i Guds ord så det blir klart for oss kva ordet meinte å seie den gongen det var sagt og ikkje minst: kva det har å seie i vår aktuelle situasjon idag. Det blir da litt av ein bibeltime og litt samtale. Vi trur at Gud vil velsigne oss og opne ordet sitt for oss.

Altså: Kvar torsdagskveld kl. 7,30.

*

Stadig fleire talar om at vi skulle hatt flomlys på Orkdal kyrkje. Det er opplagt at det ville ta seg flott ut, så fint og fritt kyrkja ligg til oppå bakken, synleg for heile bygda. Det kostar vel litt, men dersom vi vil hjelpast åt med det, skulle det ikkje bli så mykje på kvar. Vi tek med stor takk imot gaver til dette formålet.

Eit godt føredøme

I romjula var eg i ei gravferd i Orkdal. Det var kårkona på garden som vart ført til siste kvilestaden ved Orkdal kyrkje. Ho hadde stått for kvinneforeninga der i grenda i ei lang årrekke, ofra mykje på det arbeidet, og fått det kjærte. Ho ville ikkje ha kransar på kista, og soleis heller ikkje kransetalar. Men ho hadde uttala ynskje om at istaden måtte dei gjeva ei gåve til misjonen (N.M.S.). Dette hennar ynskje vart oppfylt. Dei som hadde noko på hjarta, fekk hera fram si takk og helsing etter presten sin tale i heimen og ved bordet under middagen etterpå. So etter kaffen vart det halde ein andakt, og som ved ein fest, sendt rundt ei offerskål som ved opptellinga viste seg å innhalda kr. 400.—. Frå andre av hennar vener og kjenningar som ikkje var tilstades, venta dei i tillegg ca. 100.—. Det skulle då bli ei minnegave på kr. 500.—.

Dette tykte eg var fint. Pengesummen var imponerande stor, ikkje fleire enn der var samla. Eit verdig og renteberande minne over ei misjonskvinne. Og so, ikkje minst, sjølve «opplegget» ved gravferds-seremonien som kunne vera til etterfylgjing. Kunne ein få bort mykje av dette «at sees av mennesker» — som igrunnen kransesystemet ved mange gravferder er — so var det ikkje av veggen.

M. F.

Menigheten død

En predikant som ikke fant noen samlet til bønnemøte, begynte å ringe med kirkeklokka. En hel del mennesker kom til, og en spurte: «Hvem er det som er død?» «Menigheten», svarte presten, idet han trakk i tauet. En menighet med mange forbedere er en levende menighet.

Fra Orkanger.

Menighetsaksjon. Fra Orkanger blir det meldt at det blir holdt aksjon 3.—8. mars. Møtene blir holdt i kirken. Som hovedtalere kommer sokneprest Sæter, Rindal, og emis-sær Anders Morken, Skaun. Bygdas egne prester har lovt å delta. Ellers blir det sang på møtene: kor- og duettsang. Før møteserien tar til, blir det gjennomført besøkstjeneste i heimene ved frivillig innsats.

O.

Nye store menighets-aksjoner i mars.

Menighetsaksjons-bevegelsen synes heldigvis ikke å skulle bli bare en episode, eller et skippertak, som mange var engstelige på forhånd for. Tvert om går bevegelsen videre med uforminset fart og har nå pågått i flere år.

Også på etterjulsvinteren er planlagt flere storaksjoner. Størst er kanskje aksjonen i menighetene på Hadeland og Land som tar til 1. mars.

En omfattende forberedelse har lenge pågått og med økt tempo.

Noenlunde samme tid kommer aksjoner i Indre Østfold og i Nord-Gudbrandsdalen.

Ved siden av disse større aksjoner, holder en rekke enkeltmenigheter mer begrensede aksjoner men ikke mindre betydningsfulle.

Absolutt stigning i kirkebesøket.

Etter rapporter fra forskjellige kanter av landet, er det helt klart at kirkesøkningen jevnt over har steget påtakelig.

Det er noe forskjellig i de forskjellige distrikter. Etter enkelte større aksjoner har det stundom

kommet en forbigående «utmatingsperiode», men regelen er økt kirkesøkning på lengre sikt. Og der besøkstjenesten har kunnet fortsette innen menigheten, er økningen særlig stor.

Medvirkende til økningen er sikkert også den virksomhet som er tatt opp av komiteen til økt kirkebesøk. Alt sammen viser at det i høy grad nytter å sette aktivt inn.

PÅSKEMØTE

for unge og eldre på Svorkmo
28.—30. mars 1959.

Program:

Møteleder: Ungd.sekr. Arnt Gangås.

Lørdag 28. mars:

Kl. 20.00: Åpningsmøte ved John Fagerli, misj. frk. Moldsvor, emissær Hjorthaug, sekr. Klomstein.

1. påskedag:

Kl. 9.30: Bønnemøte. 10.00: Frokost. 11.00: Gudstjeneste i Orkland kirke ved res. kap. Leergaard. Hjorthaug og Klomstein deltar. Sang av Orkland mannskor. 13.30: Middag. 16.00: Kaffe. 16.30: Misjoristime ved frk. Moldsvor. 19.00: Kveldsmat. 20.00: Møte ved Hjorthaug og Klomstein. Sang og musikk. Kollekt.

2. påskedag:

Kl. 9.00: Nadverdmøte. Klomstein leder. 10.00: Frokost. 11.00: Gudstjeneste i Orkland kirke v/ pastor Olsen. Hjorthaug preker. Ofr. til Misj.samb. 13.00: Middag. 15.00: Kaffe. 16.00: **Avslutningsfest.** Tale av pastor Olsen og påskemøtets talere. Sang og musikk. Kollekt til misj.sambandet.

Send innmeldinga snarest — og senest innen 23. mars f.k. til: **John Fagerli, Svorkmo.**

Pensjonspris for faste deltakere kr. 22.00, ikke faste deltakere er også velkommen til møtene. Du som har musikkinstrument ta det med!

Hjertelig velkommen til Svorkmo.

MERK!

Ruteforandring for busser og tog i påska!

Menighetssøstrene kan få offentlig tilskudd.

Hjemmehjelpsordningen som ble vedtatt av Stortinget før jul, forutsetter at stat og kommune medvirker til hjemmesykepleien. Det forutsettes at man samarbeider og støtter det arbeid som alt er igang på dette felt, og her kommer menighetssøstre og menighetsdiakoner inn i bildet i første rekke.

Hjemmesykepleie som utføres av disse kan få et visst tilskudd av staten pr. person. Menighetspleienes Landsforbund har i rundskriv til menighetene og menighetspleiene gjort oppmerksom på den mulighet for et effektivt samarbeid med kommunene i denne sak. Man mener det ville være naturlig at representanter fra denne sektor kommer med i det kommunale utvalg som blir nedsatt.

I mange tilfeller menes at det naturlige vil være at kommunen overlater all hjemmesykepleie til menighetspleien, hvor denne er i funksjon. I alle tilfeller må det sørges for at man får det lovbestemte tilskudd, som vil bety en letelse økonomisk.

Foran en diakonvekkelse?

Menighetspleienes Landsforbund meddeler at det siste år meldte seg mange flere elever enn tidligere til våre diakoni-institutter, d.v.s. Menighetssøsterhjemmet, Diakonhjemmet, Diakonissehuset i Oslo og Diakonissehjemmet i Bergen, samt Barnevernsinstituttet i Trondheim.

Det viser seg at de unge er våkne for den «Jesu henders gjerning» som kaller på oss alle. Det er også siste året innmeldt i forbundet en del nye menighetspleier. Ellers er vanskeligheten gjerne at man mangler menighetssøstre, så mange flere ville nok kommet i gang med menighetspleie om man hadde mannskap nok.

MENIGHETSBLAD

For Orkdal prestegjeld.

Utgitt av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: **Res. kap. Leergaard.**

Kasserer: **lærer Nils Ofstad.**

For Orkanger:

Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:

Fru Ingeborg Krogstad Jakobsen.

For Orkland:

lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:

SVORKMO PRENTEVERK.

Ubeskrivelig nød blant flyktningene

Norske menigheter ga 300.000 kroner til Kirkens Nødhjelp i fjor.

Gjennom Kirkens Nødhjelp ga menighetene i Den norske Kirke 300.000 kroner til avhjelp av nøden blant flyktningene ifjor.

— Vi var hjertens glad for den store gaven, sier sekretæren i Kirkens Nødhjelp, pastor Olav Egeland. Mangen flyktning fikk hjelp gjennom denne gaven. En stor del av beløpet ble brukt i Hongkong, hvor nøden er ubeskrivelig. Jeg kan nevne at et brev forleden fra den norske legen dr. Gurli Gleditsch, forteller at en undersøkelse hun hadde vært med på, viste at mange av barna hadde engelsk syke og samtlige var underernært.

Av alle flyktninger over 14 år, har 95 % tuberkulose. Vi kan trygt si at nøden vanskelig er større noen sted på jorden.

— Hva kan vi gjøre?

— Jeg håper at alle norske menigheter vil arrangere en spesiell flyktningekveld for året, hvor inntekten går til dette arbeid. La folk få vite noe mer om vårt kall til å

Plan for Orkladal samskipnad av N.L.M. vinteren og våren 1959

24/2 til 8/3: Virke i «VårLiv» f., Moe og Svorkmo.
10/3 til 15/3: « i Løkken f.
17/3 til 22/3: « i «Fjellbjørka» f., Meldal (Palmesøndag).
24/3 til 26/3 (Skjærtorsdag): Lomundal lag.
Skjærtorsdag: Fest på Fannrem.
Langfredag: Fest på Løkken.
1. påskedag: Fest i Børsa og virke til 5/4.
2. påskedag: Fest i Krogstadøra lag og virke til 5/4.
1/4 til 5/4: Virke i Haugenes for., Sølbergshaugan.
7/4 til 12/4: Virke i Råbygdens forening.
14/4 til 19/4: Virke i «Vårbud», for., Geitastrand.
21/4 til 26/4: Virke i Geitastrand forening, Kjøra.
28/4 til 3/5: Virke Løkken, eventuelt også Elvadalen.
5/5 og 6/5 samt 8/5 til 10/5: Virke Monset forening.
7/5 (Kristi Himmelfartsdag): Fest på Orkanger.
17. mai: Fest på Fannrem.

Det er emissær Reidar Hatling som har sitt virkefelt her i Samskipnaden denne termin.

Det blir også i år i likhet med ifjor PÅSKEMØTE i Svorkmo Misjonshus. Det begynner lørdag og slutter 2.dagskveld.

Forandringer i planen der er apsolutt nødvendig forbeholdes.

hjelpe, vi som har det så uendelig godt sammenliknet med mange andre land og riker i verden.

Jeg håper sier Egeland til slutt, at de norske menigheter vil ta et krafttak for denne sak også i 1959. Solide folk i Hongkong så vel som andre steder, står inne for at hjelpen når fram, bl.a. norske misjonærer og Det Lutherske Verdensforbunds personale.

Husk bladet med din gave!

GODT UTVALG av

SØLVVARER

til

BARNEDÅP

BRYLLUP

KONFIRMASJON

JOHN RØHME

GULLSMED - ORKANGER.

Kirkens Nødhjelp får oppdrag fra Sosialdepartementet.

Kirkens Nødhjelp har fått til disposisjon av Sosialdepartementet en halv mill. kroner til å hjelpe flyktninger med det første året i Norge. Kirkens Nødhjelp har allerede sluttet avtale med Skarsjø pensjonat, som ledes av diakon Gravdal, om at stedet skal bli hjem for flyktninger som kommer til Norge og trenger en tid til å områ seg på. En del av midlene vil bli brukt til opphold på det nye hjemmet og ellers til legehjelp og annen nødvendig hjelp for de nye flyktningfamiliene.

Det er en glede å notere at kirken på denne måten stadig medvirker til å løse det ulykksalige flyktningproblemet. Kirkens Nødhjelp hadde siste året den glede å formidle flere tusen kroner til flyktninghjelp, — penger som er samlet inn av norske menigheter.

Da reinsdyret viste veien

Fra sokneprest Arne Sæters siste bok „I Guds verksted“

En påske etter krigen — jeg tror det var i 1946 eller 1947 — var jeg som vanlig på påsketur.

Jeg gikk en dag ut fra Trollheimshytta for å gå over og ned til Rindal. Dette vil som regel bli en marsj på ca. 12 timer, og en må til dels gå over snaufjell.

Været var fint da jeg dro ut på denne lange turen, men litt etter hvert ble været dårligere. Snøværet ble tettere og tettere.

Derfor var jeg en stund sterkt i tvil om jeg skulle snu eller om jeg skulle fortsette turen til Rindal. Men jeg bestemte meg for å fortsette etter planen, og jeg la til mot fjellet.

En skulle jo aldri gå alene i fjellet. Det kommer jeg aldri til å gjøre mer heller.

Det var snøtykke, og litt om senn blåste det opp til sterk kuling — det var muligens liten storm. Men jeg gikk etter kart og kompass. Om en liten stund fikk jeg følelsen av at jeg var på feil vei. Kursen var gal. Og da skymningstiden nærmet seg, var jeg meget sliten. Jeg hadde jo gått hele dagen. En liten matpakke og en termosflaske var hele nisten jeg hadde med.

Jeg måtte ha en hvilepause. Mens jeg hvilte, var jeg ganske *fortvilt*. Jeg visste nok hvor jeg var, men jeg kjente ikke retningen. I en eller annen retning måtte jeg jo gå. Men retningen som jeg tenkte å ta, viste seg senere å være gal. Den gikk i stikk motsatt lei av dit jeg skulle.

Da ba jeg til Gud om hjelp. Nå var det jo bare *han* som kunne hjelpe meg der på snaufjellet og i snøtykken.

Og vet du hva? Mens jeg sto der og ba og spekulerte på hvilken retning jeg skulle ta, så sendte Gud hjelpen. Han brukte så å si det

eneste han kunne bruke der oppe på fjellet — *et reinsdyr*.

Plutselig sto et enslig reinsdyr — som var kommet ut av reinsflokkene ved siden av meg. Uventet dukket det fram av snødrevet. Stille kom det bort til meg. Der sto det rolig — en stund, men så begynte det å gå.

Og jeg fulgte etter. Det måtte da være en mening med dette — kanskje en guddommelig mening. Omsider begynte det å gå nedover bakke — gikk det mon tro nedover mot Rindal?

Dyret sprang like ved siden av meg. Det var bare 1 a 2 meter borte. Jeg kunne faktisk berøre det med skistokken min. Når jeg økte farten, så økte også reinsdyret farten. Det holdt stadig følge med meg. Eller rettere sagt: *Jeg fulgte reinsdyret*.

Omsider viste det seg at vi var kommet ned til Helgetunsætra — en nedlagt sæter som sto åpen. Jeg gikk inn der, spiste den siste brødskiven jeg hadde og hvilte en tid.

Reinsdyret sto rett utenfor vinduet. Jeg var der inne en times tid, men min følgesvenn ventet trofast utenfor.

Da jeg kom ut igjen og tok skiene på for å gå videre, reknet jeg ikke med å få dyrefølge lenger nedover mot bygda. Men dyret fulgte trofast med helt til en annen sæter — det var visst Bolmesætra. Nå følte jeg meg sikker. Jeg var i grunnen på mer kjente trakter. For jeg hadde jo gått her før. Nå begynte også været å lette litt. Her stoppet reinsdyret opp. Det sto lenge og så etter meg — og så gnudde det og gikk til fjells igjen. Det var jo *der* det hørte hjemme.

Jeg kom fram til Rindalen sent om kvelden — i god behold.

Var dette bare et tilfelle — en pussig opplevelse?

Eller var det en bønnhørelse?

Selv er jeg iallfall overbevist om at den natten ville ha blitt min siste her i denne verden om ikke reinsdyret hadde kommet. For jeg hadde helt gal kurs. Jeg tenkte, som sagt, å gå i stikk motsatt retning av den som førte til mitt bestemmelsessted.

Personlig er jeg iallfall ikke i tvil. Det var Gud som svarte på min bønn. Det var Gud som reddet meg den gangen fra den sikre død.

Hva er det som vises på kino?

Mange foreldre og lærere er i villrede når det gjelder barna og kinoen. De er klar over at det blant alle kinofilmene også finnes en del som er virkelig gode, og som de gjerne ville unne de unge å få se. Men det er så vanskelig å velge ut de rette. Man har i mange tilfelle ikke annet å gå ut fra enn en plakat på en stolpe eller en annonse i en avis.

Det var i denne situasjonen at Kristent Filmråd ønsket å tilby sin hjelp da man for to år siden startet filmmeldingsbladet «Kirke og Film». I dette bladet bringes en kristen vurdering av kinofilmene etterhvert som de sendes ut på markedet. Ved å oppbevare numrene vil man skaffe seg et «oppslagsverk», hvor man kan vende seg for å få opplysning om de filmene som kjøres på vedkommende sted.

I årene som er gått siden starten, har «Kirke og Film» funnet en meget god mottakelse, både i skole- og foreldrekretser. En ekstra glede har det vært for utgiverne at så mange av landets kinoer har abonnert på bladet og benyttet det ved utvalget av film. Når man nå starter på tredje årgang, er det med håp om at «Kirke og Film» i 1959 må kun-

ne nå enda lenger ut til alle som har bruk for det. Abonnementsprisen — kr. 6 for ti nummer — skulle ikke avskrekke noen interesserte fra å tinge på bladet.

„Gamle kjerringer“

Søndag kl. 12 minutter på 11 vandret jeg til kirken under klokkeklang og ante ingen fare da et muntert «morn» vekket meg.

— Går du i tanker? lød det.

— Ja, jeg skal preke, sa jeg.

— For de gamle kjerringene?

Dermed var han vekkt. Som jeg pleier, ble jeg sint et par dager etter, og det til gangs. Gamle kjerringer. Jeg kjenner dem. Kvinnen mellom 45 og 85. Og jeg har den dypeste beundring for og kjærlighet til dem. Uten sammenligning er det de verdifulleste mennesker Norge eier. Når kvinnen er ferdig med bleievasken og strevet med å lappe og stoppe for tenåringene, blir hun samfunnsmoder. Hun lager foreninger og bygger — hold dere fast — gamlehjem, åndssvakehjem, barnehjem, vanførehjem, blindehjem, døvehjem og tar seg av alt og alle som er i nød. Raske ett hundre år før den framskrittvennlige norske arbeiderpartiregjering oppdaget at det var noe som het tilbakeliggende folk, hadde norske kvinneforeninger startet det største sosiale arbeide historien kjenner, nemlig misjonen. Under forhold som kunne ta motet fra alle unnatt gamle kjerringer, har de vært med å bygge opp et naturfolks skolevesen og helsestell.

Til sammenligning kan vi ta de unge kvinner som presset av en merkverdig opinion føler seg forpliktet til å gå omkring å være delige og med dette å bringe mest mulig forvirring omkring seg.

Eller vi menn. Hva gjør vi i ledige stunder? Røyker og spiller bridge og har god tid til å føle oss

betydningsfulle. Men se på bestemødrene.

Lykkelig fri for plagen med forpliktelsen til å ha sex appeal, lar hun sin kjærlighet, sin vilje til å skape liv og gi grovarme for alt liv, frodig virke ut i samfunnet. Jeg tenker på kirkens sosiale storbymenigheten. Den bæres av kvinnen over 45 og sviktes av mannen.

Og så skal man høre herfra og derfra foraktelige ord om de gamle kjerringene. Var jeg ordfører i Oslo, skulle byens flotteste monument være av en gammel kjerring. Staut og frodig skulle hun stå på sin sokkel og se ut over alle de sykehus og hjem hun har bygget. Blikket avklart og varmt — med glimt i øyet. Haken rolig og bestemt. Hun vet hva hun vil. Som i unge år ga liv til sine barn, vil hun i bestemorsalder gi liv til de samfunnets barn som er i nød.

La mannen drikke pjoletter og spille bridge de kveldene kjerringene bygger.

Jeg hyller i dyp ærbødighet og varm kjærlighet de gamle kjerringene. Og neste gang noen våger å snakke foraktelig om gamle kjerringer så — Nei, jeg sier som Kieland: Jeg må slutte, jeg bliver så sint, skriver sokneprest Jon Johnsen i Morgenbladet.

600 kroner pr. år

I gjennomsnitt gir de amerikanske kirkemedlemmer 600 kr. pr. år til sine kirker og deres arbeid. Det er en imponerende sum, og er noe av forklaringen på den aktivitet som disse kirke utfolder — og også på den oppslutning de får. Det er jo en gammel regel at det en gir penger til, føler en ansvar for.

Det er ikke så verst her på berget heller. Via kemneren og statsbudsjettet gir vi alle vår lille skjerv til kirken — og mange gir langt mer.

Bare til misjonsarbeidet kommer der inn ca. 16 millioner kr. hvert år. Men det er en forholdsvis liten del av befolkningen som bærer de tyngste byrdene her. (De selv ville nekte at det er noen byrde). Der er mange som gir lite eller intet til kristelig arbeid. Er det fordi de ikke er interesserte i det? Det er en altfor lettvingt slutning, forbausende mange av dem vil gjerne høre Gud til og vil at kirken skal ha framgang i folket. Kanskje de ikke tror det er nødvendig med penger — «staten dekker alt». Det har aldri vært slik — bare tenk på misjonen. Og nettopp i dag blir stadig flere klar over at kirken må gjøre langt mer av virkelig pionerinnats som en ikke kan vente staten skal dekke.

Mange av disse menn og kvinner, som av forskjellige grunner hittil ikke har gitt større summer til kristelig arbeid, får nå via tillitsmenn i menighetene et spørsmål om å være med i «Kristen Innsats for uløste Oppgaver». Det er en aksjon, startet av landets bispedømmerråd, for å finansiere et slikt nybrottsarbeid i folket vårt. Mange er allerede med i rekken av dem som gir 100 kroner året til Kristen Innsats. De første 100.000 er delt ut av styret: til arbeid blant industriungdommen, til utgivelse av gode lærebøker i kristendomskunnskap, til reising av ny fiskerheim i Nord-Norge, til kristent studiarbeid, til familierådgiving, til arbeid med kulturspørsmål og til kurser av forskjellig slag.

I slutten av februar vil det bli foretatt en ny utdeling. Men midlene som står til disposisjon, har hittil vært for små. Derfor må utfordringen gå videre til nye mennesker som på denne måten vil være med og bære ansvar for en avgjørende innsats i folket.

PREIKELISTEN

- 1/3: Orkdal kyrkje kl. 11. Ungdoms-gudsteneste ved Hatlebrekke i samband med elevstemna på Torshus. Korsong. Musikk. Støylen skule kl. 11. Olsen. Monset skule kl. 15. Hatlebrekke. Orkanger kyrkje kl. 11. Leergaard
- 8/3: Orkdal kyrkje kl. 18. Songguds-teneste. Ofr. til gymnasiastlaget. Hatlebrekke. Orkland kyrkje kl. 11. Leergaard. Orkanger kyrkje kl. 11. Olsen. Nattverd.
- 15/3: Stokkhaugen bedehus kl. 11. Leergaard. Moe misjonshus kl. 11. Olsen. Orkanger kyrkje kl. 11. Hatlebrekke.
- 22/3: Orkdal kyrkje kl. 11. Olsen. Hoston Forsamlingshus kl. 11. Hatlebrekke. Orkanger kyrkje kl. 11. Leergaard

GAVER til BLADET

ORKLAND.

- Ved Nils Ofstad: Ola Grø 10.
Ved Oddlaug Høston: Vehjelm Elden 10. Ingvar Asbøll 10.
Ved Martin Moe: Karen Asbøllmo 5. Ingebrigt Asbøllmo 5.
Ved A. B. Høston: Anne Kusæter. Anders Lomundal. Gunnar Oppøyen. Marit Oppøyen. Sigurd Kvåle. A. B. Hoston. Alle bet. kr. 5. Lars Torleifsen 2.

ORKDAL.

- Ved Olav Solem: Johanna A. Meås 10. Oline Rønning 5. John Eide 5. Lars Haugen 10. Anders Bakken 10. Martin Kroken 10. Guri Haugen 5.

ORKANGER.

- Ved Olav Olsen: Molla og Jakob Næss 5. Olav Sæter 10.

UTENBYGDS:

- Ved Martin Moe: Erik Mosbakk, Tr.heim 5.

Innkomet i 1959:

ORKLAND.

- Ved Nils Ofstad: Peder Grendal. Martin Monseth. Kristian Solås. Alle bet. kr. 5.

- Ved Martin Moe: Per Opøien. Lars Opøien. Gunvor Togstad. Alle bet. kr. 5.

- Ved John Fagerli: Eli og Ola Høve. Ragna og Brage Fagerli. Marta og John Fagerli. Alle bet. kr. 10. Inge-

Hoff's Begravelsesbyrå

Kister og svøp.
Begravelsesbil.
Gravmonumenter.
Telefon: Orkanger 66.

Innramming av bilder.

Kristelig litteratur
på bestilling.

Anton Ask
Fannrem, telef. 1064 a.

Gravmonumenter

i alle prisklasser og modeller i førsteklasses utførelse kan bestilles hos meg.

Monumentene leveres fraktfritt og fritt oppsatt.

BERNT GROVEN

Svorkmo.

borg og Ola Gumdal. Mette Gumdal. Begge bet. kr. 5.

Ved Leergaard: Marit Kvikne 5. Olav Aune 10.

ORKDAL:

- Ved Olav Solem: Nils Solbakken 5.
Ved I. K. Jakobsen: Guri Hulsund. Lars Moe. J. P. Ekli. Oskar Skjerve. Mathilde Grut. Mikal Mjøen. Leif Dørdal. Alle bet. kr. 10. P. Krislok. Sivert Sundli. Johan Bakkli. Anders Fosspakk. Lars Øyamo. Rikard Togstad. Johanne Ødyn. Levin Won-graven. Alle bet. kr. 5.

Ved Olav Olsen: Karen Brobakk 5. Pauline Olsen 4.

ORKANGER.

- Ved Olav Olsen: Anton Rikstad 5.
Ved Nik. Konstad: Valborg Bakk 5. Arnt Skjenald 5.

ORKANGER.

- Ved Anton Hoff: Johanne Hoff. Anders Forvemo. Anders Haugen. Alle bet. kr. 10. Olav Wavold. Karen Evjen. Helga Selboe. Anna Holdvagt. Anton Hoff. Jørgen og Inga Jønsberg. Elfrida Sandgrind. Alle bet. kr. 5.

Ved Leergaard: Tølløv Garberg 5. O. M. Kråkdal 10. Tora Liøkelsøy 10.

UTENBYGDS.

Ved Olav Solem: Ida Nilsen, Fiske-nes, Vesterålen 5.

Ved Leergaard: Maren Thomas-sen 5.

Hjertelig takk!

SLEKTERS GANG

DØPTE i desember 1958.

Orkland. 7-12: Idun Tove Solbu. 21-12: Rønnaug Fagerli. 26-12: Arnt Ottar Sæther.

Orkdal. 7-12: Joar Selnes. 26-12: Svein Erik Hovde; Tore Vuttudal, Heimdal; Bente Metli; Kristin Hatlebrekke.

Orkanger. 7-12: Grethe Størseth. 28-12: Helge Martin Rønes; Tor Sande (Stadf. av hjemmedåp).

DØPTE i januar 1959.

Orkland. 1-1: Kjellfrid Elden. 11-1: Hilde Solem.

Orkdal. 1-1: Yonne Sissel Gimnes. 11-1: Ingeborg Wolden, Børsea; Håldis Snildal, Snillfjord. 25-1: Johanne Margrete Fagerholt.

Orkanger. 11-1: Ivan Borner. 18-1: Jan Erik Lund. 25-1: Vigdis Øien.

VIGDE i desember 1958.

Orkland. Ingen.

Orkdal. 13-12: Erling Johannes Røhme og Elsa Rigmor Nilsen, begge Orkdal. 28-12: Kristian Eide, Hemne og Petra Arnhild Sødal, Orkdal. (Vigde i Hemne).

Orkanger. 27-12: Robert Olai Ønn-dal, Ørland og Helene Kjøenli, Orkan-ger. Agnar Kristian Struch Haugan. Orkanger og Sigrun Grande, Strinda. (Vigde i Verran).

VIGDE i januar 1959.

Orkland. Ingen.

Orkdal. 3-1: Ivar Opøien, Orkland og Johanne Lovise Fosspakk, Orkdal. Johan Rikard Storås, Meldal og Aase Sommervold, Orkdal.

Orkanger. Ingen.

DØDE i desember 1958.

Orkland. 10-12: John Olsen Simos-haug, 80 år. 29-12: Gustav Pettersen, 79 år.

Orkdal. 3-12: Ole Morken, 82 år. 12-12: Edvard Sletvold, 64 år. 13-12: Gjertrud Sommervold, 90 år. 25-12: Oline O. Gjønnes, 71 år. Bernhardine Oline Bye, 83 år.

Orkanger: 7-12: Edvarda Anna Røed, 67 år, (død i Oslo).

DØDE i januar 1959.

Orkland. 23-1: Paul Kvikne, 75 år.

Orkdal. 23-1: Elen Mjølhus, 80 år; Guri Johanna Givsvold, 84 år. 28-1: Johanna Skjenald, Børsea, 86 år. 29-1: Anne Mellingsæter, 79 år.

Orkanger. Ingen.